

Ay Işığında Masallar

9-B

ÖN SÖZ

İnsan doğası karşısında hiçbir güç duramadığı içindir ki gerçeğin sınırları, uçsuz bucaksız hayal dünyamız ve merakımızın itici gücüyle eski zamanlardan beri hep aşılarmıştır.

Merakımız sayesinde, bir uçan halının düşsel yolculuğu gibi diyardan diyara zamandan zamana hayallerimizin semalarında seyahat ederiz. Zaman, mekân ve kişi olarak hiçbir zaman tanık olamayacağımız ya da kısacık ömrümüze sığdıramayacağımız o kadar çok hayal ürünlerimizin olması bu duygumuzu daha da kamçılar.

Bu sonsuz âlemin çeşitliliği asırlar boyunca efsaneler, destanlar, masallar, halk hikâyeleri için bir ab-ı hayat olmuştur.

Her birey, ayrı bir âleme açılan kapı gibidir ve oradan da sonsuzluğa ulaşılır neredeyse. Öğrencilerimiz de kendi âlemlerinden derledikleri renk renk masallarını bir çiçek bahçesi gibi bu kitapta topladılar. Bu bahçede dolaştığımızda kokuları, renkleri ve sesleriyle tanıdık ya da uzak zaman ve mekânlardan gizemli çok şey göreceksiniz. Hoş bir gezinti dileklerimle...

Mahmut KARTAL
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Çevre Kirliliği

Çevreyi kirletmeyen panda ile çöplerini yere atan koala çok yakın arkadaşlarmış. İkisi farklı ormanlarda yaşarlarmış. Bir gün panda, koalanın ormanına onu ziyarete gitmeye karar vermiş ve yola koyulmuş. Ormana varınca her yerde çöp olduğunu görmüş ve koalaya kızgın bir şekilde şu soruyu sormuş:

- Arkadaşım neden çöplerini toplamıyorsun?

Koala da:

- Ne gerek var kalsınlar bana bir zararı yok, demiş.

Panda bu duruma iyice sinirlenmiş,

- Nasıl bana bir zararları yok? Hem sana hem çevreye hem de çevrendekilere zararı var, demiş.

Koala bu duruma şaşırılmış ama olayı uzatmak istemediği için,

- Bir ara toplarım, demiş.

Panda da koalaya inandığı için daha da üstelemek istememiş ve ziyaretini sona erdirip ormanına gitmek üzere yola koyulmuş.

O gece koalanın ormanın da yerdeki cam kırıklarını toplamadığı için yangın çıkmış. Koala zar zor yangından kurtulup. Hem geceyi daha güvenli bir yerde geçirmek için hem de pandayı dinlemediğinden özür dilemeye pandanın ormanına gitmiş. Panda, koalayı o halde görünce biraz korkmuş ve art

arda bir sürü sorular yöneltmiş:

- Arkadaşım noldu, iyi misin?

Koala da:

- Arkadaşım sakin ol bir şeyim yok, iyiyim. Sen gittikten ormanda yangın çıktı. Yerdeki camları toplamayıp üşengeçlik etmiştim. Ayrıca bugün seni dinlemediğim için de senden çok özür dilerim. Bugün kurduğun lafı anlamamıştım ama şimdi daha iyi anlıyorum. Benim üşengeçliğim hem bana ve yaşadığım yere hem de yaşadığım yerdeki diğer canlılara zarar verdi. Bundan sonra bu konuda daha hassas olacağım. Bugün beni ormanında kalmam için kabul edebilir misin, demiş.

Panda arkadaşını bu halde tek başına bırakamayacağı için:

- Tabii ki istediğin kadar burada kalabilirsin. Hatanı anlamana da sevindim. Çevremizi koruyalım ki geleceğimize, bizden sonraki nesillere ve diğer canlılara iyi bir yaşam alanı bırakalım. Ayrıca başkasının da böyle bir hata yapmasına izin vermeyelim şayet yapıyorsa da onu geri çevirelim, demiş.

Koala da onu onaylamış ve o gece arkadaşında kalmış.

Artık koala da arkadaşı gibi yere çöp atınları, çevreyi kirletenleri uyarmaya başlamış. Artık o da çevreci biri olmuş. Yaptığı bu büyük hatadan ders çıkardığı için çok mutlu olmuş ve böyle yaşamaya devam etmiş.

Azra EROĞLU

Farklılıklarımız Değerlidir

Küçük sincap Mina temmuz ayının güneşli bir sabahına uyanmıştı:

- Heyy, anne! Günaydın, diyerek mutfağa girdi. Annesi de sevgiyle ona sarılıp "Günaydın." dedi. Kahvaltı yaparlarken babası, "Sen odanı topladın mı bakalım?" dedi küçük sincap Mina'ya. Mina babasına sadece kitaplarının kaldığını söyledi. Hızlı bir şekilde yemeğini yedikten sonra hemen kalan kitaplarını da topladı. Yola çıktılar babası küçük sincaba yeni evlerinin bulunduğu ormanın eski evlerinin bulunduğu ormandan daha güzel daha yeşil ve daha eğlenceli olduğunu söyledi. Küçük sincap Mina daha da heyecanlanmıştı. Evlerini çok merak ediyordu. Sonunda yeni evlerine vardılar.

Mina gerçekten bu ormanı daha güzel bulmuştu. Hemen odasını yerleştirmek etrafı gezip yeni arkadaşlar edinmek istiyordu. Ama odasını yerleştirene kadar akşam olduğu için annesi Mina'nın dışarı çıkmasına izin vermedi. Ancak ertesi sabah dışarı çıkıp etrafı keşfedebileceğini söyledi. Mina sabah erkenden kalkıp dışarı çıktı. Evlerinin önünde bir tavşan bekliyordu. Tavşan, "Selam ben Dobi. Buraya yeni birinin taşındığını duydum, tanışmaya geldim." dedi. Mina çok şaşırıldı çünkü eski yaşadığı ormanda herkes herkesi dışlıyor kimse

kimseyle arkadaş olmak istemiyordu. Mina burayı şimdiden çok sevmiştir.

Tavşan Dobi ile tanışıp arkadaş oldular ve Dobi onu diğer arkadaşlarıyla tanıştırmak istediğini söyledi. Küçük sincap Mina buna çok sevinmişti daha ilk günden bir sürü arkadaşı olacaktı. Dobi ile beraber dere kenarına doğru yürümeye başladılar. Orada bir sürü hayvan hep birlikte oyun oynuyorlardı. Mina bunu görünce çok şaşırıldı çünkü eski yaşadığı ormanda kirpilerin dikenli var, filler kilolu, kaplumbağalar çok yavaş diye onlarla dalga geçiyorlar ve ön yargıyla yaklaşıyorlardı. Ama burada fil, kaplumbağa, kirpi, tavşan, sincap ve daha birçok hayvan hep birlikte oyun oynuyor ve çok eğleniyorlardı. Dobi, Mina'nın şaşkınlığını fark ederek ne olduğunu sordu. Mina, eski yaşadığı ormanı Dobi'ye anlattı. Dobi, "Biz burada farklılıklara saygı duyuyoruz demek ki senin eskiden yaşadığın ormanda farklılıklara saygı duyulmuyormuş. Aslında biliyor musun Mina, farklılıklardır bizi biz yapan." dedi.

Mina, Dobi'nin dediklerini haklı bulmuş ve burayı biraz daha sevmeye başlamıştı. Mina gidip diğer hayvanlarla tanışınca onların da Dobi kadar iyi olduklarını anlamıştı. Oradaki herkesle beraber top oynamaya karar verdiler. Mina ilk kez bir kirpi ile beraber top oynayacaktı. Hiç kimse kirpinin

topu patlamasından korkmuyordu çünkü el birliğiyle kirpinin dikenlerine pamuk sarmışlardı.

Mina hem yeni arkadaşlar edinmiş hem de herkesin farklılıklarıyla güzel olduğunu anlamıştı.

Belen SARI

Köpek ile Serçe

*Ağustos sıcaklarının birinde
Kendi halinde bir serçe
Konmuş dala, ötüyor iken
Uzaklardan gelen köpek
Hain planlar yapıyor,
Serçeye sesleniyor.
Aman serçe, cicim serçe
İn o daldan, kon bu dala,
Arkadaş olalım gel yakınım.
Bunu duyan serçe
Kaniyor köpeğin sözüne,
Düşüyor bu tuzağa.
İniyor serçe aşağı.
Köpek de ilk fırsatta
İndiriyor serçeyi midesine
Olanlar oluyor serçeye
Tatlı dile kanan serçeye
Bunu gören, duyan herkes
Anlıyor ki
Kolay kolay güvenmemeli herkese.*

Berra ELVERİŞLİ

Aslan İle Fare

Bir zamanlar ormanların kralı bir aslan varmış. Kendisiyle övünür dururmuş. “En iyi, en güçlü benim.” dermiş. Hep arkadaşı fareyi küçümsermiş. Bir gün aslan ormanda gezerken fare ile karşılaşmış. Fare, kibarlığından ödün vermeyerek: “İstersen bize gidelim. Hem bir şeyler yeriz.” demiş. Aslan kabul etmiş ve birlikte farenin evine gitmişler. Tabii, farenin evi eski püskü, çok da büyük olmayan bir evmiş. Aslan bunu hemen alay konusuna almış: “Senin evin de bayağı eski ve küçükmüş. Bir de benim evime bak ne kadar da güzel ve geniş.” demiş.

Farenin yüzü düşmüş ama belli etmemiş. Bir süre böyle konuşmuşlar. Aslan her an kendini ben çok güçlüyüm, ormanlar kralyım diye diye övmüş. Yemişler, içmişler. En sonunda aslan evine gitmeye karar vermiş. Fare kibarca onu kapıdan uğurlamış ve aslan evine doğru yol almış.

Almış almış da , yürürken birden kendini ağların arasında bulmuş. Ağlardan kurtulmak için kocaman bedeniyle tepinip durmuş. Az kalsın ağlayacakmış ki fare çıkagelmiş.

Ağları kemirmiş kemirmiş en sonunda arkadaşı aslanı kurtarmış. Aslan çok korktuğu için kurtulur kurtulmaz arkasına bile bakmadan evine doğru koşmuş.

Fare, arkadaşını kurtardığı için çok gururluymuş fakat bir yandan da aslan ona bir teşekkür bile etmediği için çok üzgünmüş. Aslan, bir sonra ki gün farenin evine gitmiş. Pişman bir ses tonuyla: “Dün beni kurtardığın için çok teşekkür ederim. Şu ana kadar yaptığım şeylerden dolayı çok üzgünüm. Beni affedebilecek misin?” demiş. Fare, aslanın aklı başına geldiği için çok mutluymuş ve onu affetmiş.

Bundan böyle aslan ve fare daha yakın dost olmuşlar. Aslan bu olanlardan çok büyük ders çıkarmış ve bir daha asla övünüp kimseyi küçük düşürmemiş.

Ceylin ALP

Maya

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde bir yıldızcık varmış. Bu yıldızın adı Maya imiş. Maya, çok eğlenceli bir yıldız olmasına rağmen hiç arkadaşı yokmuş ve bu durum Maya'yı çok üzüyormuş.

Maya'nın ailesi bu durumu hiç fark etmemiş çünkü diğer çocuklarıyla ilgileniyorlarmış. Maya'nın iki kardeşi varmış. Maya'nın büyük kardeşinin adı ise Kita imiş. Kita çok zeki ve çok güzelmış. Bu yüzden dolayı ailesi Kita'yı daha çok seviyormuş. Maya, evde ve dışarda yapayalnızmış.

Maya, bir gün bu durumdan çok sıkılıp ailesi ile konuşmaya karar vermiş fakat ailesi onu takmamış bile. O günden sonra Maya bir karar almış. O evden ve gezegenden kaçacakmış. Bu dediğini gerçekleştirmiş fakat nereye gideceğini bilmiyormuş. Yola düşmüş. Bir zaman sonra çok yorulup bir yerde oturup dinlenmeye karar vermiş. Yakınlarda bir gezegen varmış ve oraya gitmeye karar vermiş. Gezegenin içine girdiğinde çok korkmuş çünkü nasıl bir yer olduğunu bilmiyormuş.

Bu sırada ailesi Maya'yı arıyorlarmış. Maya ise bir yer bulup orada kalmaya karar vermiş ve yatmış. Bir süre sonra oranın sahipleri gelmişler. Oranın sahipleri çok kötü

yıldızlarmış. Maya uyanınca karşısında onları görünce çok korkmuş çünkü onları tanımıyormuş. Maya oradan gitmeye karar vermiş fakat kötü yıldızlar Maya'nın gitmesine izin vermemişler. Birden bir yıldız gelmiş. Kötü yıldızlar ondan çekinip kenara çekilmiş. O yıldız Maya'yı oradan alıp çıkmış ve Maya'ya sorular sormuş fakat Maya bunların hiçbirine cevap vermemiş çünkü okulda yabancılarla konuşmaması gerektiğini öğrenmişti.

Beraber bir yere gitmişler ve o yıldız Maya'ya oturmasını söylemiş. Maya oraya oturmuş. Yıldız oradan ayrılmış ve geleceğini söylemiş. Maya'nın etrafındaki yıldızlardan o yıldızın adını ve kim olduğunu öğrenmiş. Yıldızın adı Ayliz'miş ve o burada yardım edilmesi gerekenlere yardım ediyormuş. Maya, bunu duyunca çok mutlu olmuş çünkü karşısındaki kişinin kötü biri olmadığını anlamış. Ayliz bir süre sonra gelmiş fakat hiç konuşmadan Maya'nın yanına oturmuş ve bir süre bakıştıktan sonra Maya konuşmaya karar vermiş:

-Merhaba ben Maya.

-Merhaba ben de Ayliz. Nereden geldin böyle?

-Burada yabancı gibisin seni hiç görmedin burada.

-Ben evden kaçtım.

-Neden?

-Beni evde ve dışarıda hiç kimse sevmiyor. Ailem kardeşimi daha çok seviyor çünkü daha güzel ve daha zekiymiş.

-Ben onlara katılmıyorum. Ben seni tanıdım ve çok sevdim. Benim en iyi arkadaşım olabilirsin istersen.

-Gerçekten mi?

-Evet.

-Benden çok bahsettik peki sen nasıl birisin neden bana yardım ettin.

-Ben normal bir yıldızım seni kurtarmamın sebebi yardıma ihtiyacın vardı ve ben yardıma ihtiyacı olan yıldızlara yardım ederim.

-Peki, şimdi ne olacak?

-Seni ailenin yanına götürmemiz gerek.

-Ama ben oraya gitmek istemiyorum.

-Ama ailen seni çok merak etmişlerdir.

-Geçekten mi?

-Gerçekten.

Ayliz ve Maya yola koyulmuşlar. Maya'nın evinin oraya gelmişler. Kapıyı çaldıklarında annesi kapıyı açmış ve karşısında Maya'yı görünce çok mutlu olmuş. Maya'yı ve Ayliz'i hemen içeriye almış. Oturup konuşmaya başlamışlar. Ailesi Maya'ya yaptığıının çok yanlış bir şey olduğunu açıklamış fakat ona gerekli ilgiyi gösteremedikleri için özür dilemişler.

Ayliz'e de teşekkür etmişler. Ayliz, çok geç olmadan yola çıkmış ve kendi gezegenine gitmiş. Bundan sonrada Maya ve ailesi sonsuza dek mutlu yaşamışlar.

Ecrin SÖKMEN

Tilki ve Fare

Ormanın birinde, sıradan bir günde ormanlar kralı Aslan ormandaki tüm hayvanları yanına çağırılmış. Yemek ödülü olan bir yarışma planlıyormuş. Yarışmanın asıl amacı ormandaki hayvanlar arasında birlik beraberliği sağlamakmış. Daha sonra ormandaki hayvanlar Aslanın yanına gelmiş. Tilki sormuş:

- Neden buraya çağırıldık?

Aslan konuşmaya başlamış:

-Öncelikle bir yarışma var. Ormanın belirli yerlerine konan renkli kozalakları bulmanız gerek. Toplam 15 renkli kozalak var. İkişerli gruplar hâlinde olacak, demiş. Sonra eşleşmeye başlamışlar, en sona ormanda hiç anlayamayan tilki ve fare kalmış. Fare, isteksiz bir şekilde tilkinin yanına geçmiş ve bu oyunda kurnazlık yok demiş. Tilki cevap vermeden kafa sallamış. Fakat tilkinin planları varmış. Ödülü paylaşmak istemiyormuş. Fareye belli etmeden planını uygulamak istiyormuş.

Yarışma başlamış. Herkes gruplar hâlinde dağılmış. Fare ve tilki de yarışa başlamış. Tilki planını uygulamak için, “Fare, ikimiz ayrılalım kozalakları öyle arayalım.” demiş. Fare ile ayrılıp aramaya başlamışlar. Tilkinin planı bulabildiği

kozalakları bulup geri kalanı da fareden alıp kazanmış. Ödülden sadece kendisi yararlanmak istiyormuş. Fare 4 kozalağı bulmuş ve sevinçle aramaya devam etmiş. Tilki sadece 1 kozalak bulmuş. İkinci kozalağı arıyormuş tam o sırada derenin kenarında kozalak görmüş. Derenin kenarına doğru ilerlemiş fakat tam uzanayım derken yılan kozalağı almış. Tilki dereye düşüp yaralanmış yılan yardım etmeden gitmiş. Tilki oradan çıkmak için uğraşmış fakat çıkamamış ve kozalakları kaybetmiş.

Fare, derenin kenarından geçerken tilkinin yardım isteyen sesini duymuş. Hiç şüphe duymadan yardım etmeye gitmiş ve tilkiyi oradan çıkarmış. Bu sırada yarışma bitmiş. Fare yarışmayı kazanamadığı için üzgün değilmiş tam tersine tilkiye yardım ettiği için mutluymuş. Tilki, farenin yardımı karşında mahcup olmuş, yaptığı plan yüzünden utanmış, pişmanlık duymuş. Bir daha böyle şeyler yapmayı bile düşünmemiş. Yardım etmenin önemini anlamış ve mutlu, mesut yaşamışlar.

Eda ÖZKÖSEMEN

Salyangoz

Salyangozları bilir misiniz? Onlar da tıpkı kaplumbağalar gibi evlerini sırtlarında taşırlar. Bir zamanlar evini sırtında taşımaktan hoşlanmayan sevimli bir salyangoz yaşarmış. Üstelik evinin rengi de hiç hoşuna gitmezmiş. Bizim salyangoz kelebek ve uğurböceğini çok severmiş. Arada bir onlarla dertleşir sırtında taşıdığı evi onlara şikâyet edermiş: "Ah keşke!" dermiş . "Evimi sırtımda taşımak zorunda olmasaydım. Hadi taşıyorum bari sizin ki gibi bol desenli ve renkli olsaydı."

Kelebek ve uğurböceği bir gün salyangoza: "Sevgili arkadaşımız!" demişler. "Hani evim renkli olsun diyorsun ya biz çaresini bulduk. Ressam olan bir tırtıl var. Seni ona götürürsek eğer evini rengârenk boyar." Salyangoz buna çok sevinmiş: "Ne duruyoruz! Hemen gidelim." demiş.

Böylece düşmüşler yola. Tırtılın kapısını çalmışlar. Gelen misafirleri dinleyen tırtıl boyalarını ve fırçasını alıp çalışmaya başlamış. Sonunda salyangozun evine çok güzel desenler çizmiş. Salyangoz yeni görüntüsünü beğenmiş beğenmesine ama yine de evinin sırtında olması onu çok üzüyormuş.

Dönüş yolculuğunda üç arkadaş şiddetli bir yağmura yakalanmış. Kelebek ve uğurböceği öyle ıslanmışlar ki sele kapılmaktan zor kurtulmuşlar. Oysa salyangoz hemencecik evinin içine girmiş. Yağmur dinip de evinden dışarı çıkınca arkadaşlarının perişan halini görüp üzülmüş. Sonra da kendi kendine şöyle düşünmüş: "İyi ki saklanabileceğim bir evim var. Rengi olsa da olmasa da beni yağmurdan koruyor ya."

Sevimli salyangoz bu olaydan sonra bir daha evini sırtında taşıdığına hiç üzülmemiş.

Elif Düşmez

Koşulsuz İyilik

Ormanın birinde çalışkan mı çalışkan bir karınca varmış. Bu karınca her yaz düzenli olarak kışa hazırlığını yaparmış. Aynı zamanda bu karınca çok iyi niyetli ve saf bir karıncaymış. Bir yaz günü karınca yine kışa hazırlık için ormanda yemek aramaya çıkmış.

Yemek ararken önünde bir tane fındık belirmiş. İlk başta biraz büyük gelmiş ama yine de zar zor sırtına almayı başarmış. Zorlana zorlana yürürken karşısına bir tane kuş çıkmış, bu kuşu nerede görse tanırmış. Bu kuş ormandaki en kurnaz kuşlardan birisiymiş. Kuş hemen karıncanın yanına gelmiş:

-Nasılsın karınca kardeş, demiş. Bunu duyan karınca kuşa aldirmeden yoluna devam etmiş çünkü kuşun yine bir kurnazlık peşinde olabileceğini düşünmüş. Kuş da karıncanın yürümeye devam ettiğini görünce:

-Hey! Nereye gidiyorsun, beni duymuyor musun, demiş.

Karınca da

-Seni duyuyorum ama yine bir kurnazlık peşinde olduğunu biliyorum o yüzden duymazlıktan geliyorum, demiş.

Kuş:

-Bu sefer kurnazlık peşinde değilim gerçekten bana inanabilirsin, demiş. Karınca:

-Nasıl inanabilirim, demiş. Kuş:

-Ben sana yardım etmeye gelmiştim, demiş. Aslında kuşun amacı bu değilmiş karıncanın düşündüğü gibi kurnazlık peşindeymiş ama karıncaya belli etmemeye çalışıyormuş. Kuş, karıncayı ikna etmek için biraz daha konuşmuş ve karınca da biraz saf olunca inanmış. Kuş:

-Dur sana yardım edeyim, demiş. Karınca da buna izin vermiş. Kuş, karıncanın sırtından fındığı alınca aniden kaçmış, yanlarında duran bir ağacın dalına konmuş. Karıncaya:

-Seni kandırdım, demiş. Karınca da çok sinirlenmiş ve:

-Ben sana nasıl inandım senin bu kadar iyi niyetli olamayacağını nasıl düşünemedim ki, demiş. Kuş da bayağı gülmüş ve tam gülerken konduğu dal da ince olunca kırılmış ve kuş ağzında fındıkla yere düşmüş. Karınca hemen kuşun yanına gitmiş ve kuşun ağzından fındığı almış ve kuşa:

-Hey! İyi misin, canın acıyor mu, diye sormuş. Kuş da:

-Teşekkür ederim, iyiyim, demiş ve o an kuş kendinden utanmış, karıncaya kötülük yapmasına rağmen karınca onun yanından gitmek yerine onun yanında kalmış ve karıncaya bunları söyleyerek ondan özür dilemiş. Karınca hâlâ ona çok kızgın olmasına rağmen onu affetmiş. Olay burada çözülmüş.

İyiliğe iyilik her kişinin kârı, kötülüğe iyilik er kişinin kârı.

Elif BARTU

Düşman Kardeş

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde ,cinler cirit oynarken, eski hamam içinde ... Üşüdüm Allah üşüdüm , daldan armut düşürdüm. Armudumu yemişler, bana çirkin demişler... Çirkin, güzelim, inci, mercan dizerim. Ben mercandan geçemem, Aksaray a göçemem... Aksaray in kilidi, bana vuran kim idi? Emmim oğlu Musacık , eli kolu kısacık...Çık çıkalım çardağa ,taş atalım çaylağa; çaylak başını kaldırmış, ayvaları çaldırmış...Hani kağıt ,hani defter. Bir de gelmiş çevre ister; çevrede güller, sendeki diller; ben gider oldum, duymasın eller...

Dünya'dan çok uzak bir diyarda Zeynep ve Melis adında iki kardeş yaşamış. Bu diyarda bu kardeşlerden Zeynep çalışkanlığı, güler yüzü ve güzelliği ile dillere destan bir kızmış. Melis ise kardeşinin tam tersi imiş. Asık suratlı, tembel, evden hiç çıkmayan kimsenin sevmediği bir kızmış. Melis in Zeynep` in kardeşi olduğunu duyanlar hayretler içinde kalır bu birbirinin tamamen tersi olan bu iki kızın nasıl kardeş olduğunu düşünürlermiş. Bu iki kardeşin anne ve babası da Zeynep ile gurur duyar fakat Melis e sürekli ablası Zeynep` i över ve Melis böyle olmadığı için ona kızar ve sitem edermiş. Zeynep her zaman herkesin kardeşini de onu sevdikleri gibi sevmelerini ve

kardeşinin de sosyalleşmesini istermiş. Bu yüzden sürekli kardeşinin yanında olup gittiği her yere onu da götürmek istermiş. Ama, Melis herkesin Zeynep`i övmesi yüzünden Zeynep ten nefret etmeye başlamış. Zeynep Melis`e yakınlaşmaya çalıştıkça Melis ablasından uzaklaşıyormuş. Zeynep bu duruma çok üzüliuyormuş.

Melis herkesin bu baskısından çok sıkılmış artık bir şeyler yapmak istemiş. Bir gün aniden aklına gelen bir kararla büyü yapan kocakarılarına gitmiş. Melis, bu baskılardan kurtulmak için tek çözümün ablasından kurtulmak olduğunu düşünmüş. Kocakarından ablasını öldürmek için büyü yapmasını istemiş. Kocakarı da Zeynep`i çok sevdiği için Melis`in bu isteğini kabul etmemiş ve telaşa kapılmış. Melis`i gözünü ablasına karşı çok büyük bir kin bürümüş. Kocakarı Zeynep`e bir şey olacak diye çok korkmuş ve bu durumu Melis`in ailesine bildirmiş. Melis`in babası bu duruma çok sinirlenmiş ve Melis`i kasabadan uzak küçük bir eve yerleştirmiş .Evin önüne de iki adam yerleştirmiş. Melis`in tüm ihtiyaçlarını bu adamlar karşılıyormuş. Zeynep Melis`i hiç suçlamıyor aksine ailesine karşı Melis`in tekrar eve dönmesini istiyormuş.

Melis ise hâlâ ablasına karşı o kadar büyük bir kin besliyormuş ki ablasını öldürme planları kuruyormuş. Melis`in kaldığı ev vefat eden babaannesinin eviymiş. Babaannesi

büyüleri ve iksirleri ile tanınmış. Melis babaannesinden kalan bu evde bir sürü büyü kitapları ve iksir tarifleri bulmuş. Melis, ablasına beslediği kinden dolayı sürekli büyüler yapıyor iksirler hazırlıyormuş. Melis, bir gün gözlerini açtığında bir de ne görsün? Karşısında bir peri duruyor. Bu peri büyü perisiymiş. Melis periyi ilk gördüğünde korkmuş ama peri bir süre sonra onu sakinleştirmeyi başarmış. Bu periyi sadece büyü yapanlar görebilirmiş.

Melis başından geçenleri periye anlatmış. Peri ve Melis çok iyi arkadaş olmuşlar. İkisi de gece gündüz çalışarak ablası Zeynep için çok güçlü bir iksir hazırlamışlar . Babası artık Melis'in eve dönmesine karar vermiş. Melis eve dönünce ailesinin güvenini kazanmak için ablasına çok iyi davranmış. Aradan birkaç gün geçtikten sonra peri ve Melis, Zeynep`e bu iksiri nasıl içireceklerini düşünmeye başlamışlar ve bu iksiri Zeynep`in içeceğine koymaya karar vermişler. Melis`in ailesi periyi göremeyeceği için bu konuyu peri üstlenmiş.

Bir gün Melis ablasıyla birlikte otururken ablası onlara içecek bir şeyler getireceğini söylemiş .İşte bekledikleri vakit bu vakitmiş .Melis periye iksiri alıp Zeynep`in içeceğine koymasını söylemiş. Peri de Zeynep`in içeceğine bu iksirden koymuş. Zeynep içecekleri getirmiş. İkisi de içeceklerini almış ve içmeye başlamışlar. Melis ablasının ölmesini hayal ediyor,

içten içe gülüyormuş. Melis, birden nefes alamamaya ve kendini kötü hissetmeye başlamış. Konuşamıyormuş. Boğazını tutarak nefes alamadığını anlatmaya çalışmış. Herkes telaş içindeymiş fakat kimsenin yapacağı bir şey yokmuş. Peri durumun ne olduğunu anlamış. Melis, ablasının içmesi için hazırladığı içeceği içmiş ve birkaç dakika sonra nefesi kesilmiş, kalbi durmuş. Peri dışında hiç kimse Melis` in neden öldüğünü anlamamış. Melis kendi kazdığı kuyuya düşmüş ve bir süre sonra kasabadan unutulup gitmiş.

Hatice GÖKSU

Aslan

Büyük bir ormanda kocaman bir mağaranın içinde güneş kadar parlak bir aslan yaşarmış. Ormandaki bütün hayvanlar bu aslandan korkarlarmış. Aslan kendini beğenmiş, kibirli, kimseyi dinlemeyen bir hayvanmış. Bu aslanın bir de oğlan kardeşi varmış. Kardeşi abisinden tamamen farksız zıt karakterli bir aslanmış. Küçük aslanı ormandaki herkes sever fakat büyük aslanı kimse sevmezmiş. Herkes ormanın kralının küçük aslan olmasını istermiş. Fakat büyük aslan bunu asla izin vermezmiş. Bir gün neredeyse bütün orman halkı çarşıda toplanmış. Hepsi bağırarak artık büyük aslanı istemediklerini söylüyormuş. Zebra:

-Yeter artık! Ormanda huzur kalmadı.

Zürafa:

-Çok haklısın Zebra kardeş, ormanda her gün kavga oluyor.

Tavşan:

-Evet, artık hepimiz büyük aslanı bu ormandan atmalıyız, demiş. Herkes tavşana hak vermiş, ormandan atılmaları için plan yapmaya başlamışlar. Plan şu şekilde olacakmış: Büyük aslanın mağarasına yılan gidip çok aç olduğunu söyleyecekmış. Aslan da ona büyük ihtimalle elma

vermeyeceği için plan başarılı olacakmış. Tabii, yılan elmayı isterken gizli bir yerden de halk onları izleyip kendi gözleriyle görüp büyük aslanı utandıracaklarmış.

Plan günü gelmiş, bütün halk sabah erken vakitte mağaranın arka tarafında sessizce toplanmış. Aslan hâlâ uyuyormuş. Halk, büyük aslandan çok korkuyormuş. Çünkü daha önce büyük aslanı uyandıran sincap ormandan sürgün edilmişti. O zaman herkes sincabın kendi gittiğine kendini inandırmış çünkü büyük aslandan çok korkuyorlarmış.

Sonunda plan başlamış. Yılan korkulu gözlerle ama bir o kadar da arkasında duran halka güvenerek aslanı uyandırmış. Aslan bağırmaya başlamış ve elmayı da alıp yılanın yüzüne atmış. O sırada halk bağırarak aslanın üstüne yürümüş. Aslan iyice sözleriyle ezdikten sonra arkadan küçük kardeş gelmiş ve artık gitmesi gerektiğini söylemiş. Aslan da daha fazla dayanamayıp bırakıp gitmiş. Orman artık huzurlu ve mutluymuş.

Ayşe Şevval OTÇUOĐLU

Lord ve Kral

Bir varmış bir yokmuş. İngiltere’de yeni doğan bir çocuğun haberi bütün ülkeye yayılmış. Bebek büyümüş ve herkesin beklediği gibi çok güçlü ve yakışıklı olmuş. Küçük yaştan beri aldığı savaşçılık eğitimleri sayesinde kendisini günden güne geliştiriyormuş. En büyük hayali İngiltere Kralına bağlı bir lord olmakmış. Lord olması için çok tanınmış, korkusuz ve güçlü olması gerekiyormuş.

Aldığı eğitimler sayesinde güçlü ve korkusuz olmayı başarmış ama lord olması için tanınması gerekiyormuş ki kral onu lord olarak atasın. Sonunda kendini kanıtlama şansını yakalamış, Londra’da yapılacak olan turnuvaya davet edilmiş. Turnuva onun için kolay olacak gibi gözüküyormuş. Turnuvaya beklediği gibi başlamış ve rakiplerini alt ediyormuş. Her rakibinde kendini daha güçlü hissediyormuş. Son rakibi kalana kadar zorlanmamış ama son rakibi diğerlerinden farklı görünüyormuş. Diğer rakiplerinde zorlanmadığı için rakibini küçümsemiş ve çok mantıksız bir hamle yapmıştı. Karşısındaki rakibi yaptığı hamleyi kolayca savunup karşı hamle yapıp üstünlüğü eline almaya çalışmıştı. Rakibinin seri hamlesi karşısında cevapsız kalmış ve rakibini küçümsemediği için kendine kızmıştı. Hemen toparlanıp devam etmeye çalışmış ama her

darbede daha fazla canı yanıyormuş. İlk yaptığı küçümseme hareketi pahalya patlamış. Arenadaki seyirciler artık diğer rakibin düelloyu kazanacağına inanıyorlarmış. İçinden bir daha kimseyi küçümsemeyeceğini söyleyerek karşı hamle yapmış ve bu hamlenin onun son hamlesi olacağını biliyormuş o yüzden düelloyu kazanma şansı buna bağlıymış. Gücünü sonuna kadar kullanıp son darbeyi vurarak bayılmış. Darbenin etkisiyle rakibi de bayılmış. Seyirciler yaşanan kargaşada neler olduğunu nefeslerini tutarken izlemişler. Sonunda ayağa ilk kalkan o olmuş ve yerde baygın bir şekilde yatan rakibini yerden kaldırmış. Düelloyu kazanmış ama çok pişmanmış. İlk başta hiç küçümsemese kolayca kazanacağı bir düelloymuş.

Turnuvanın kazananı Kral'ın kulağına gitmiş ve bu sayede o Kral'ın gözüne girmiş. Kral, en sonunda en büyük ordularının lordu olacak kişiyi seçmek üzere en kararsız kaldığı iki kişiyi huzuruna çağırılmış. İki kişi arasında zorlu tek bir düello olacakmış ve kazanan da Lord olacakmış. Artık, ders almıştı ve rakibinin gücünün farkına varmıştı. Gözlemlerine dayanarak rakibinin zırhının kendisinden çok daha güçlü ve dayanıklı olduğunu görmüş. O yüzden ilk hedefini zırhını delmek olarak belirlemiş. Kullandığı silahlar ise daha güçsüzmüş, o yüzden olabildiğince sakın olup doğru zamanda doğru hamleyi yapıp zırhını delmeyi planlamış.

Sonunda düello zamanı gelip çatmış. Düello ilk başladığında rakibine ilk hamleyi yapmamış, onun hamlesini bekleyip ona göre güçlü bir karşılık vermeyi planlamış. İlk darbeyi yedikten sonra güçlü bir karşılık vermiş ve rakibinin zırhı ağır bir hasar almış. Rakibi bu ayrıntıyı fark etmeyip zırhını korumaya özen göstermemiş. Hızlı ve güçlü hasar vermeye devam ediyormuş, rakibi bazen o kadar hızlıymış ki karşı hamleyi yapamıyormuş. Düellonun ortasında garip hissetmeye başlamış ve birkaç darbe sonra yanlışlıkla gizli yeteneğini keşfedip birden rakibinin arkasına ışınlanmış. Çok şaşırılmış, daha önce böyle bir özelliği olduğu hakkında bir fikri yokmuş. Rakibi ne olduğunu anlamadan arkadan güçlü bir darbe uygulamış ve düellodaki üstünlüğü ele geçirmiş. Rakibi darbenin ve şaşkınlığın etkisiyle sendelemiş ve toparlanamadan ikinci bir darbeyi yemiş. Bu onun işini çok zorlaştırmış.

Sonunda toparlanıp vurmaya hazırlanırken birden arkasına ışınlanmış ve arkasından bir darbe daha almış ve artık geri dönülemez noktaya girmiş. Oldukça bitkin ve güçsüz durumdaymış, rakibinin mucizevi yeteneği karşısında hiçbir şey yapamazmış. Bizimki de gücünü mantıklı kullanıp rakibi bitkin hâle düşürmüştü. Son gücünü toplayıp vurmuş ve rakibin işini bitirmiş.

Rakibi kaldırıp tebrik etmiş ve ülkenin en güçlü Lordu olmuş. Güçlerinde ustalaşıp ülkesine savaşlarda katkı sağlamış. Bir süre sonra hayatının aşkıyla tanışıp evlenmiş ve sonsuza dek mutlu bir hayat yaşamış.

Bülent Meriç GÜL

Ne Yaptın Benekli Penguen

*Evvel zaman içinde, kalbur saman
içinde, develer tellal iken, pireler berber
iken... Ben bağda üzüm bekler, dere
odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş...
Masalın yalanı mı olurmuş? O yalan bu
yalan, fili yuttu bir yılan... Bu da mı yalan?*

*Derken sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken
tahtakurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken çıkmış bir koca karı
ortaya... En sonunda açmış ağzını yummuş gözünü. Bir laf
etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş...*

*Çok uzaklarda bir Buzlar ülkesi varmış orada
penguenler yaşarmış. Genelde herkes birbiri ile iyi geçirmiş
ama aralarında bir Penguen varmış ki o kendini diğerlerinden
üstün görürmüş, hatta kendini Buzlar Ülkesi'nin buzlarını
erimemesini sağlayan hava durumu tanrıçasından bile üstün
görürmüş, bu penguenin isimi Benekli imiş. Benekli, kendini
herkes ile karşılaştırır hep kendini üstün görürmüş. Hatta,
sürekli böbürlenerek: “Ben hepinizden üstünüm, hiç kimseye
ihtiyacım yok.” dermiş.*

Günlerden bir gün çok şiddetli bir kar fırtınası çıkmış.

Penguenlerin küçük buz evlerine zarar vermeye başlamış bizim Benekli penguen dışındaki bütün penguenleri çok korkutmuş. Benekli penguen yine böbürlenerek: “Ne kadar da abarttınız, küçük bir esinti bu, ne fırtınası?” demiş. Sonra da hava durumu tanrıçasına seslenerek: “Yapabildiğin bu kadar mı?” diye bağırmiş. Bunu duyan hava durumu tanrıçası çok sinirlenmiş,

fırtınayı daha da sertleştirmiş.

Fırtına öyle güçlenmiş öyle güçlenmiş ki penguenlerin evini adeta yerden koparırcasına söküp atmış.

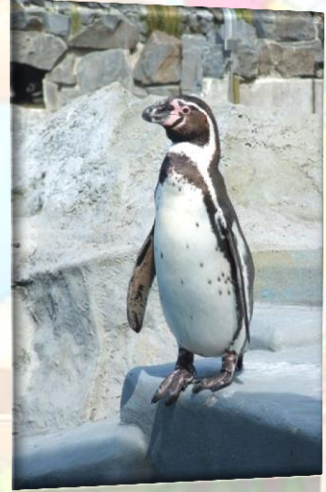
Bununla da yetinmemiş havayı o kadar soğutmuş ki penguenlerin hepsi çok üşümeye başlamışlar, donmamak için birbirlerine sarılmışlar. Bunu gören hava durumu tanrıçası diğer penguenlere üzülmüş ama Benekli penguene olan siniri fırtınanın kuvvetini düşürmektense artırmasına neden olmuş. Fırtına o kadar kuvvetlenmiş ki penguenler korunmak için birbirlerine sarılarak adeta tek bir vücut olmuşlar. Bizim

Benekli penguen de üşümeye başlamış, hatta donmaya başlamış.

Kabahatini anlayan Benekli penguen Hava durumu tanrıçasından özür dilemeye çalışmış ama nafile hava durumu tanrıçası sinirinden gözü kör kulakları duymaz olmuş. Havayı daha da soğutmuş. Benekli penguen boşuna çabaladığını fark edince çareyi üstünlük tasladığı penguenlerde aramış. İlk başta diğer penguenler onu arasına kabul etmeseler de çaresizliğini görünce onu da aralarına almışlar.

Bütün penguenler tek vücut halinde saniye, dakika, saat derken bir gün boyunca beklemişler lakin kar fırtınası bitmemiş. Bu duruma karşın içlerinden en bilge olan penguen buradan çok uzakta olmayan Muz gezegene uçmayı önermiş. Diğer penguenler de başka fikri olan olmayınca bu fikri kabul etmişler.

Penguenler son kuvvetleriyle kanat çırpmaya başlamışlar az gitmişler uz gitmişler dere tepe düz gitmişler sonunda muz gezegenine gelmişler.

Bu olaydan sonra Benekli bir daha hiç kimseye üstünlük taslamamış, hiç kimseyi kendinden küçük görmemiş. Saymış sayılmış, sevmiş sevilmiş gönlünü Çizgili penguene kaptırmış. O da bizim Benekli pengueni sevince üç gün üç gece düğün yapmışlar.

Bu masalın da sonunu getirmişler. Onlar ermiş muradına biz çikalım kerevetine.

Serhat Barış ŞİPKA

Bencil Tavşancık

Ormanın derinliklerinde, tavşanların yaşadığı bir küçük, sevimli bir köy varmış. Tavşanlar pek de yardım severlermiş ama içlerinden biri varmış ki pek bencil pek bencil. Ne zaman köyden birinin yardıma ihtiyacı olsa diğer tavşanlar yardıma koşarken bizim bencil tavşan işim var der gidermiş. Bencil tavşanın bencilliğine rağmen birkaç arkadaşı varmış.

Bir gün bencil tavşanın arkadaşının tarlası yanmış. Bütün tavşanlar su dolu kovalarla yardıma koşmuş. Bizim bencil tavşan yine ortalarda yokmuş. Yangın söndürüldükten sonra bencil tavşan şarkılar söyleye söyleye, zıplaya zıplaya, sanki hiçbir kötü olay yaşanmamış gibi arkadaşının yanına gelip: “Neler oluyor burada?” diyerek alay edercesine sormuş.

-Kardeş benim tarlam yandı. Bütün köy yardıma geldi fakat sen yoktun. Nerelerdeydin?

-İşim vardı. O yüzden gelemedim.

Bencil tavşanın arkadaşı bunu duyunca çok şaşırılmış ve öfkeyle sormuş:

-Bütün köyün işi vardı ama onlar yine de koşarak benim yardımuma geldiler. Senin bu kadar önemli ne işin olabilir ki?

-Sen nerden bilesin ki benim işimin miktarını. Demek ki diğerlerinden daha önemli, diye bağırılmış bencil tavşan.

Böylece bizim bencil tavşan bir arkadaşını kaybetmiş. Günler geçmiş, bu sefer de başka bir arkadaşının fırtınadan çatısı uçmuş. Bunun üzerine bütün köy çatıya yardıma gitmiş. Bizim bencil tavşan yine ortalarda yokmuş. Bencil tavşanın arkadaşı başka bir gün sormuş:

-Arkadaş geçen gün benim çatıya tamir için bütün köy geldi, sen nerelerdeydin?

-Ben gelmedim çünkü bütün köy o çatıyı kolayca tamir edersiniz bana zaten gerek yoktu.

-Olur mu öyle arkadaş. En azında seni de orada görseydim.

-Yahu ben gelmek zorunda mıyım, bak işte bütün köy gelmiş yetmiyor mu, diye kaba bir şekilde yanıt verince bizim bencil tavşan öbür arkadaşını da kaybetmiş. Birkaç gün sonrada son arkadaşı tarlasını hasat ederken yardım istemiş. Bizim tavşan: "İşlerim var gelemem sen başının çaresine bak. Hem ekerken bana mı sordun da şimdi benden yardım istiyorsun. Bana güvenerek mi ektin." demiş. Bu sözlerinin üzerine arkadaşı hiçbir şey söylemeye gerek duymadan sessizce yanından uzaklaşmış. Bencil tavşan, amaaan bu gereksiz işten de kurtuldum diye düşünüp sevinirken son arkadaşını kaybettiğinden de habersizmiş.

Haftalar geçmiş bu sefer ise bizim bencil tavşanın evi yanmış. Bencil tavşan bütün köyden yardım istemiş. Ama herkes işim var deyip gitmiş. İşte o zaman bencil tavşan hatasını anlayıp herkesten özür dilemiş ve bir daha bencil olmayacağına söz vermiş. Bunu duyan köy halkı bencil tavşana yeni bir ev yapmak için yardım etmeye karar vermiş. Bencil tavşana eskisinden daha güzel bir ev yapmışlar. Bencil tavşan:

-Arkadaşlar siz beni yardıma çağırdığınızda ben hep sizlerin işinizi önemsiz gördüm ve gidip bir yerlerde aylıklık yapmak daha eğlenceli geldi. Benim de sizlerin yardımına ihtiyacım olabileceğini hiç düşünmedim. Atalarımızın da söylediği gibi bugün sana, yarın bana. Oysa siz şimdi bana harika bir ev yaptınız. Beni yalnız bırakmadınız. Hepinize teşekkür ederim, demiş.

O günden sonra ormanda tam bir yardımlaşma ile işler daha hızlı bitmeye, dostluklar daha iyi olmaya başlamış.

Yiğit ZEYBEK

Herkes Güçlüdür

Bir Ormanlar Savaşı Hikâyesi

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde... Bir zamanlar büyük bir ormanın çok kudretli bir aslan kralı varmış. Bu kral herkes tarafından çok sevilirmiş ve halk da huzur içinde yaşarmış. Ama bu huzuru çok kıskanan bir başka ormanlar kralı, bu ormana karşı bir savaş başlatmaya karar vermiş.

Bu haberden çok kısa süre sonra haberi olan aslan kral, hiç vakit kaybetmeden savaş tedbirleri almak adına ormandaki hayvanlarla bir toplantı yapmaya karar vermiş. Ormandaki tilkiden, en küçük arıya kadar bütün hayvanlar bu toplantıya katılmış. Durumdan haberdar olan hayvanlar biraz panik yapsa da kralları onları sakinleştirmiş ve iş bölümü yapmaya başlamışlar. Aslan kral, önceliği halkının görüşlerine vermiş. Daha önceden savaş deneyimine sahip filler: "Kralım, saldırıyı biz başlatıp düşmanı korkutabiliriz. Gücümüzün ne kadar güçlü olduğunu gösterirsek askerlerden birkaçı kaçabilir ve biz de daha az kayıp veririz." demiş. Bu fikir aslanın hoşuna gitmiş ve herkes de bunu onaylamış. Fillerin ardından da kurtların saldırı yapmasına karar verilmiş. Tilkilerin de karşı tarafın savaş planlarının öğrenilmesi adına casusluk yapmalarına

karar verilmiş. Maymunlar ise muhteşem manevraları ile düşmanı oyalayacaklarmış. Bu şekilde toplantı sona ermiş. Toplantıdan çıkıldığında ise herkes tavşanlara ve eşeklere bakmış. Onlar hiç görev almamışlar. Bu nedenle ormanda bazı söylentiler ortaya çıkmaya başlamış. Bazıları eşekler çok yavaş olduğu için kralın onları faydasız gördüğünü ve tavşanların da korkağın teki olduğunu söylüyormuş. Bu söylentiler nedeniyle tavşanlar ve eşeklerle alay edilmeye başlanmış ama onlar bu alaylara kulaklarını tıkamışlar çünkü aslan kral ile tamamen farklı planları varmış.

Savaş günü geldiğinde herkes pozisyonunu almış ve büyük bir ormanlar arası savaş başlamış. Her yer toz duman olmuş. Saatler sonra bir de bakmışlar ki kaybediyorlar. Bu durum fark edilince orman halkında büyük bir panik başlamış. Herkes ne yapması gerektiğini unutmuş. Tilkiler yüz ifadeleri nedeniyle fark edilmişler ve hemen kaçmışlar, filler dengelerini kaybetmeye ve ağaçlara çarpmaya başlamışlar. Kurtlar ise bu nedenle saldırı pozisyonundan savunma pozisyonuna geçmişler. Halkın ise cephaneliği tükeniyormuş. Tam bütün umutlar tükenmişken uzaklardan bir boru sesi gelmiş. Bu gelenler eşekler ve tavşanlarmış. Eşekler bütün güçleriyle boruları üflüyörlarmış ve bu da düşmanı ürkütmüş. Ayrıca, sırtlarında halkın savaşmalarına yetecek kadar cephanelik varmış. Sadece

bununla da kalmamış. Tavşanlar büyük bir cesaretle düşmana oklar, taşlar yağdırıyormuş. Çalılıkların arkasında saklanıyorlar veya sincapların yardımıyla ağaçların tepesine çıkıyorlarmış. Destek kuvvet sayesinde bir süre sonra düşman pes etmiş ve teslim olmuş. Barıştan yana olan aslan kral ise karşı ormanla bir dostluk anlaşması imzalamaya karar vermiş. Kıskançlıklarından dolayı özür dileyen diğer ormanın kralı karga, bir daha asla savaş olmayacağı, huzurun daim olacağı konusunda yemin etmiş.

Bu büyük zafer sonucunda ormanda büyük bir kutlama yapılmış. Herkes tek tek eşeklerden ve tavşanlardan özür dilemiş. Eşekler çok iyi destekler, tavşanlar da çok iyi savaşçılarmış. Bütün hayvanlar aslan kral tarafından ödüllendirilmiş, bu savaş yıllar boyunca diğer ormanlar ve çayırlarda da anlatılmış... Ölene kadar bir daha hiç savaşma gereği olmadan, huzur içinde yaşamışlar.

Aslınur TURHAN

Ateş ve Toprak

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken bir varmış bir yokmuş... Masalın yalanı mı olurmuş? O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan... Bu da mı yalan? Derken sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken tahtakurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağzını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş...

Çok uzak diyarlarda küçük bir peri köyü varmış. Bu köyde herkes birbirini tanırmiş, severmiş, sayarmış. Bu küçük peri köyünde Ateş perisi Lavinia varmış. Lavinia diğer periler göre daha kilolu, sakar ve safmış. Lavinia'nın pek arkadaşı yokmuş hep tek başına takılırmış, her zaman kendini sorunlarını kendi çözermiş.

Lavinina, peri okuluna başlamış. Kendine yeni arkadaşlıklar, dostluklar edinmiş hayatından çok mutluymuş çünkü artık tek değil dostları varmış. Çok yakın iki dostu varmış Adelina ve Larisa onlarla her şeyini paylaşır, eğlenir ve dertleşirmiş. Günlerden bir gün Lavinia kızlarla onu görmüş ve ona tutulmuş. O bir Toprak perisiymiş, saçları, kokusu, gülüşü... Onun her şeyi Lavinia'ya o kadar hoş geliyormuş ki ondan gözlerini alamıyor, düşünmeden duramıyormuş. Onun

adını bir şekilde öğrenmiş, adı Endymion'muş. Lavinia onunla konuşmak için can atıyormuş, konuşmak için de sürekli fırsat gözlüyormuş. Bir gün Lavinia onu peri kafesinde görmüş ve yanında Lavinia'nın da arkadaşı olan peri varmış. Lavinia dayanamamış ve yanlarına gitmiş selam vermiş. Endymion onu masaya davet etmiş Lavinia o kadar mutlu olmuş ve masaya oturmuş. Endymionla konuştuğunda Lavinia'nın sevgisi kat ve kat artmış. Adelina ve Larisaya bu olayı o kadar sevinçle mutlulukla anlatmış ki Adelina ve Larisa onun bu işin sonunda o kadar çok üzüleceğini anlamış.

Lavinia okulda birkaç kez Endymionla konuşmuş ve yakınlaşmaya başlamışlar. İlk başta arkadaşlıkları o kadar güzel gidiyormuş ki kızlar Lavini'nin onlarla artık doğru düzgün konuşmamasına üzülmüş ama arkadaşlarının mutlu olmasını onları mutlu etmiş. Endymion Lavinia'ya karşı duygular beslediğini düşünmeye başlamış ve bunu ona söylemiş. Lavinia, o kadar mutlu olmuş ki mutluluktan ağlamış. Artık onlar güzel mi güzel âşıklanmış. Adelina ve Larisa, Lavinia adına çok sevinmişler fakat bir yanları bu işin sonunun iyi bitmeyeceğini düşünüyormuş.

Bir gün Endymion Lavinia'ya artık onu sevmediğini başkasını sevdiğini söylemiş ve o güzel aşk o an bitmiş. Lavinia'nın dünyası başına yıkılmış, ne yemek yiyor ne

konuşuyormuş; yaptığı tek şey, Endymion 'u düşünmek ve ağlamakmış. Üç dört gün sonra ani bir şekilde Endymion Lavinia ' yı çağırmış ve Lavinia koşarak gitmiş, ona bir şey olduğunu düşünmüş. Yanına gittiği zaman Endymion ağlıyormuş Lavinia iyice korkmuş. Endymion Lavinia 'ya sarılmış ve onu kaybetmek istemediğini, o güzel aşklarının devam etmesini istemiş. Birkaç güzel söze Lavinia kanmış ve tamam demiş. Aşklarına bir süre daha devam etmiş.

İşte, o gün gelmiş; o kötü gün, Endymion bu sefer Lavinia 'ya, Adelina ' yı sevdiğini söylemiş ve yine aşkların bitmesini istediğini söylemiş. Adelina bunu duyunca o kadar çok üzölmüş ki kendini suçlu hissediyormuş, bu aşkın onun yüzünden bittiğini düşünüyormuş ve Endymion 'dan nefret ediyormuş

Üç kız da o kadar üzgünmüş ki bu olaylara bir süre kendilerine gelememişler. Artık yavaş yavaş hayatları düzelmeye başlamış. Tam her şey düzeldi derken Lavinia ve Endymion konuşmaya başlamış. Sürekli konuşuyor ve dertleşiyorlarmış. Lavinia hâlâ onu seviyormuş ama Endymion ona karşı hisler beslemiyormuş. Bunlar çok yakın arkadaş olmuşlar ama Lavinia duygularına engel olamıyormuş, bu konuşmaların ona aslında zarar verdiğini iyi gelmediğini düşünmeye başlamış ona karşı olan duyguları yüzünden. Ona

artık konuşmak istemediğini ve ondan uzaklaşması gerektiğini söylemiş.

Lavinia çok uzaklara taşınmış ama hâlâ içten içe Endymion' nun onu sevdiğini, onun yanına geleceğini düşünmüş. Fakat ne Lavinia diğer periler kadar güzelmiş ne de Endymion onu o kadar güzel sevmiş...

*Ömürleri boyunca ateş ve toprak kavuşamamış. Aslında kavuşmalar çok güzel olurmuş çünkü aralarındaki uyum hiçbir şeyde yokmuş. **Ateş hep toprağı beklemiş ama toprak gelmemiş ve hâlâ onu bekliyormuş.***

Ceren DEDEOĞLU

Kurt ve Sincap

Günlerden bir gün kurt ormanın derinliklerine yemek aramak için girmiş. Orman ıssız ve korkutucuymuş. Korkarak derinlere inen kurt bir avcı tuzağının olduğunu fark etmiş. Bu tuzağa yakalanmamak için yanından hızla geçip gitmiş.

Biraz ilerlemiş ve kendine yiyecek bir şeyler bulmuş ama kendisinin yediği yemeğin zehirli bir yemek olduğunu ve bunu da avcının bir tuzağı olduğunu bilmiyormuş.

Sincap avcıyı bu tuzağı hazırlarken görmüş ve kurdu yavaşça ağacın dalından seslenerek uyarmış. Kurt tam yerken fark etmiş sincabın ona seslendiğini. Yemeği yiyememiş ama en azından da tuzağa yakalanmamış. Sincaba teşekkür ederek oradan uzaklaşmış.

Biraz ilerledikten sonra bir ses duymuş. Sanki bu sesi daha önce duymuştu. Ama umursamamış. Bir kez daha aynı sesi duyunca sesin geldiği tarafa doğru gitmiş. Bu ses daha önce gördüğü ve yanından geçtiği avcı tuzağıymış. Tuzağa onu uyanan sincabın takıldığını görmüş. Yardım ederek sincabın tuzaktan kurtulmasını sağlamış. İkisi de birbirine teşekkür ederek uzaklaşmışlar.

Azizenur ŞENGÖR

Birliktelik

Günlerden bir gün sürünün avcı tilkisi yalnız başına ava çıkmış. İçinden: “Av sezonu yakında başlıyor, dikkat etsem iyi olacak” diye geçirmiş. Tam o esnada tüm sürüye yetecek fazlalıkta bir tavuk kümesi görmüş ve çeşitli seslerle diğer avcı tilkileri çağırmış.

Hepsi tilkinin kaçmasını engellemek için koşmaya başlamış. Ancak bunun bir tuzak olduğunu bilmiyorlarmış. Bir anda onlarca tüfek saçması tilkilerin üstüne dağılmış. Lider avcı tilki bunun bir tuzak olduğunu anladığında ise bütün diğer avcı tilkiler ölmüş. Ardından oradan koşarak uzaklaşmış ve sürü liderine durumu bildirmek için saklandıkları yere gitmiş. Sürü lideriyle aralarında şu diyalog geçmiş:

-Yüce tilki! Yüce tilki! Yardım edin!

-Ne oldu? Neden üstün başın kan içinde?

-Söylediğiniz gibi ava çıkmıştık ancak bu sene av sezonu normalden erken başlamış!

-Öldüler mi?

-Maalesef...

Sürü liderinin civardaki avcılarının ne kadar vahşi olduğu ile ilgili bilgisi varmış ve onları yenmenin ne kadar evlerini parçalamak olduğunu bilse de buna da tilkilerin gücünün

yetmeyeceğinin farkındaymış. Ayılarla birlikte çalışması gerektiğini her ne kadar düşünse de yıllar önceki olayı affedemezmiş. Birden eşi olan güzellik tilkisi ile arasında geçen diyalog aklına gelmiş. Lider güzellik tilkisine:

-Benim sürüye dönmem ve avcılara liderlik etmem gerek, demiş.

-Benimle kalmalısın burada daha fazla vakit geçirelim.

-Hayır, sen bile olsan sürüyü korumam gerek

Bu konuşmadan kısa bir süre sonra lider ayrılmış.

Geride bıraktığı güzellik tilkisi ise karşılaştığı ayı sürüsünün lideri tarafından sürüyü korumak amaçlı öldürülmüş. Lider tilki o günü unutamıyor ve ayılarla anlaşma yapmak istemiyormuş. O yüzden olabilecekleri görmek için beklemiş ve bir plan yapmış. Yanına diğer avcı tilkileri alarak avcuları gözetlemeye gitmiş. Ancak bu da felaketle sonuçlanmış, avcılar onları önce fark edip avcı tilki hariç diğer avcuları öldürmüştü. Lider savunmasız kalmadığı için ayılarla anlaşmak gerektiğini anlamış. Halkından daha fazla kişinin ölmesine izin veremezmiş. Ayılarla gölde buluşmuşlar ve aralarında şu diyalog geçmiş. Lider ayı, Lider tilkiye:

-Evet, lider tilki senden pek haz etmem ama anlat bakalım nedir derdin?

-Av sezonu bu yıl erken açıldı, kaçacak fırsat bulamadan avcı tilkilerim öldürüldü savunmasız kaldığımız için sizden yardım istiyoruz.

-İsteğin beni cidden mutlu etti. Çünkü ne yazık ki biz de aynı durumdan muzdaribiz. Eğer tilkiler ayılarla çalışmayı kabul ederse iki türün güvenliği için birlikte çalışabiliriz. Tilkiler besin ve gıda maddelerini sağlarsa ayılar avcılarını etkisiz hâle getirmek için çalışabilir. Sen de bizimle geleceksin elbette.

-Memnuniyetle.

Böylece ayılar ve tilkiler beraber çalışmaya başlamış. İlk olarak ayılar güçlü bir ekiple avcılarının yaşadığı yeri gözetlemiş. Ardından lider ayı ile lider tilki plan yapmış. Lider ayı lider tilkiye:

-Ekibim ile yaptığım gözlemlere göre evin batı cephesi çok savunmasız. Burada strateji kurmak sana düşüyor. Ne de olsa tilkiler kurnazlığı ile bilinir.

-Peki o zaman, şöyle bir plan aklıma geldi. Avcı evine dört bir yandan az bir miktar ayı ile saldıralım.

-Ama bu çok saçma!

-Daha bitmedi, onları bu saldırı ile şaşkına çevirip asıl saldırı odağımızı batı cephesine vereceğiz ki kolayca evi parçalayalım. İşte burada bunu başarabilmek dikkatlerini bir

sürü yöne çekmemiz lazım ki batı cephesine odaklanıp ayıları öldürmesinler.

-Siz sanırım bu kurnazlık yüzünden güçsüzlüğüne karşı yenilmiyorsunuz.

-Elbette.

Böylece bu planı uygulamışlar ve nitekim plan başarılı olmuş ve avcuları ortadan kaldırmışlar. Bu olaylardan sonra tilkilerin savunmaya yetecek kadar avcı tilkisi doğmuş ve bu kadar da değilmiş, artık kendilerini savunmak için yanlarında yeni dostları ayılar varmış. Böylece ayılar ve tilkiler huzur içinde yaşayıp gitmişler. Geriye ise bir deyim kalmış: Bir elin nesi var iki elin sesi var.

Çınar TİRYAKIOĞLU

Emek

Ormanın birinde tembelliği ve herkese yaptığı kötü davranışlarla ün salmış bir aslan varmış. Aslan çok güçlüymiş fakat hiçbir işi kendisi yapmaz ve sürekli hizmet beklermiş. Bunu gören fare, aslanın bu davranışlarına çok sinirlenmiş.

Gün gelmiş ikisi yolda karşılaşmışlar. Aslan, fareden kendisine biraz yiyecek getirmesini istemiş. Fare, aslanın bu tavrından hoşlanmamış ve ona yiyecek getirmeyeceğini söylemiş.

Aradan birkaç gün geçmiş ve fare ve aslan yine karşılaşmış. Aslan: "Niye dediklerimi yapmadın?" diyerek fareye tepki göstermiş. Fare: "Yeter artık! İşlerini kendin hallet ve kendi emeklerinle yaşamayı öğren." demiş ciddi bir şekilde.

Aslan farenin bu dediklerine ne kadar kızsada dışarıdan bu kadar kötü gözüktüğünün farkına varmış. Bu durumu fazlaca düşünüp bundan sonra kendi emekleriyle yaşamaya karar vermiş.

Dilara Cansu ÇAKIR

Eşitiz Biz Sizinle

Bir varmış bir yokmuş, evin birinde biri yaşarmış. Karantina girince canı sıkılmış. Düşünmüş düşünmüş, yapacak bir şey bulamamış. Bir reklam görmüş internette. Reklam da köpek maması reklamıymış. Bu reklam aklına çok güzel bir fikir getirmiş: “Neden bir köpek sahiplenmiyorum ki?” diye geçirmiş aklından.

Ertesi gün gitmiş barınağa ve kafasındaki köpeği aramaştta aramaştta aramaştta ama bulamamış. Bunu gören barınak çalışanı:

-İsterseniz diğerleriyle anlaşılamadığı için ayrı tuttuğumuz bir köpek ona da bakın, demiş.

Bunun üzerine takılmış görevlinin peşine ve arka bahçedeki kulübeye gitmişler. Kulübede ne görsün, tam hayallerindeki köpek, siyah bir Rotweiler almış onu eve götürmüş, ismini de Gece koymuş.

Artık zaman hızla akmaya başlamış. Karantina başlayıp herkes işe gitmeye başlayınca Gece evde yalnız kalmış. Bunu gören sahibi Gece yalnız kalmasın diye bir köpek daha sahiplenmiş. İngiliz bir Terier ismini de Gölge koymuş. Sıradaki günlerde Gölge ile gece iyice anlaşmaya başladıktan sonra Gece:

-Sokaklarda mı büyüdün?

-Hayır, bir çiftlikte doğdum ve büyüdüm.

-Nasıl bir yer çiftlik diye eklemiş Gece üzerine. Bunun üzerine Gölge:

-Çok kötü bir yerdi, hayvanlar mal olarak görülüyor, aşıları bakımları düzgün yapılmıyor hatta yemek ve suları bile düzenli verilmiyor, ben de bu yüzden oradan kaçtım, demiş.

Gece:

-Sen de benim gibi zor günler geçirmişsin, ben de eski sahibim tarafından dövüştürüldüm ve dövüldüm kaybedersem hem yemek su verilmiyordu yaralarım da elime kar kalıyordu, demiş. Sonra bir kapı sesi gelmiş ve sahipleri eve gelmiş. İkisi de kapıda karşılaşmış sahiplerini. Sahipleri neyse ki iyi bir insan ve hayvansevermiş, geldiği gibi mama kaplarını doldurup köpekleriyle bol bol oyun oynamış. Oyun esnasında Gece, Gölge'ye:

-Galiba bu sefer ikimizin de kaderi düzeldi, demiş. Bunun üzerine Gölge bir çift havlamayla bunu onaylamış.

Bu fablden çıkarmamız gereken öğüt ise hayvanların da hakları ve ihtiyaçları vardır ve bunlar karşılanmalıdır, öğüdüdür. Hayvanların haklarının hiçe sayıldığını anlar veya görürseniz en yakın yetkililere bildiriniz.

Ege KARAPEHLİVAN

Adaletsiz Kral

Uzun zaman önce, ormanın derinliklerinde bir şehir varmış. Bu ormandaki halk huzur ve mutluluk içinde yaşamış. Bu huzur ve mutluluğun sebebi halkına değer veren, onlar arasında haksızlık yapmayan ve her durumda ilk önce halkını düşünen Aslan kralmış. Halk ise kralları uğuruna her şeyi yapabilirmiş. Günler böyle geçip gidiyormuş.

Günlerden bir gün bir söylenti çıkmış. Söylentiye göre kral hastalıktan yataklara düşmüş. Bunu duyan halk çok üzölmüş. Halkın içinden ne bilge baykuşlar, ne doktor karıncalar gönderilmiş kral için ama kralın durumuna çare bulamıyormuş hiçbiri. Bunun üstüne yakın köylere, kasabalara haber salmışlar. Orada ki usta hekimler getirilmiş kral için. Bunların hiçbiri kralın iyileşmesine yardımcı olmuyormuş. Bunların üzerinden bir süre geçtikten sonra kral gözlerini sonsuz bir uykuya kapatmış. Halk bu beklendik ama istenmeyen ölümün ardından çok üzölmüş. Üzölmüşler üzölmesine de koskoca şehir kralsız kalmış.

Kralın tahta geçecek ne bir oğlu ne de bir kardeşi varmış. Tahta, halktan birinin geçmesi şart olmuş. Bu durum üzerine halk düşünmüş ve bir yarış düzenlemeye karar vermiş. Bu yarış şehrin başından kralın sarayına kadar olacaktı ve

kral adayı olan herkes katılabilecekmiş. Adaletsizlik olmaması için aday olmayacak olan kişiler yarış alanını hazırlamışlar. Yarışa birçok kişi katılmış: Uykucu Koala, Cesur Kaplan, Kurnaz Tilki, Korkusuz Kartal, Güzel Geyik ve daha fazlası...

Hepsi yarış günü hazırlıklarını yapıp yarış alanına gelmişler ve yarış başlamış. Kurnaz Tilki yine yapacağını yapmış ve diğer yarışmacıların aleyhine olacak şekilde hileler yapmış. Korkusuz Kartal'ı uzun yoldan göndermiş. Güzel Geyik'in ayağını burkmasına sebep olmuş. Cesur Kaplan'a ailesinin yaralandığını söyleyip yaralanmasına sebep olmuş ve bu şekilde yarışı o kazanmış. Kimse onun kral olmasını istemese de kurallar yüzünden seslerini çıkaramamışlar.

Tilkinin kral olmasının üstünden aylar geçmiş. Herkes kralın yönetiminden şikâyet ediyormuş. Tilki, adaletsiz davranıp halkı diken üstünde yaşatıyormuş. Söz hakkı sadece kralınmış. Halkı fikirlerinin bir değeri yokmuş. Bu durum artık halkın canına tak etmiş. Gidip kralla konuşmaya karar vermişler. Kral, her zaman olduğu gibi halkı kapıdan çevirmeye yeltenmiş fakat bu sefer halk kolay kolay vazgeçmemekte kararlıymış. Kral bir süre sonra dayanamayıp kapılarını halka açmış. Halk o kadar kalabalık ve sinirliymiş ki kralın gözü korkmuş. Yine de korktuğunu belli etmemiş. Halktan bazıları: "Kralım! Nerden geldiğinizi unutuyorsunuz. Siz de bizim gibi halktan sıradan

biriydiniz. Siz, sizden önceki kralımızdan adaleti böyle mi gördünüz, hile yaparak.” demiş. Kral: “Nasıl benimle bu şekilde konuşabilirsiniz. Bana bu lafları söyleyenlerin sürgün edilmesini emrediyorum.” diyerek kendince kralın kim olduğunu belirtmiş. Bunları izleyen halkın diğer kısmı çok korkmuş ve oradan uzaklaşmış. Tilki kral arkalarından bağırmış: “Benim şehrim benim kararlarım. Bir daha buraya benim kararlarımı sorgulamaya gelmeyin. Sizler küçük çocuk değilsiniz. Bu saçma isyanlarınıza son verin derhal. Aksi bir durumda sizleri diğer isyan edenler gibi sürgün etmekten çekinmem.” deyip halkın geri kalanını da başından kovmuş. Kralın bu tavrı sadece şehir içinde değil komşu şehirlerin kralları ve o şehirlerin halkı tarafından iyi karşılanılmıyormuş. Zaten kim böyle bir kralı severmiş ki.

Bir gün kral başına geleceklerden habersiz komşu şehrin büyüklerini kral kendi şehrine yemeğe çağırmış. Adı üstünde, Tilki Kral bu. Aklında bin bir türlü sinsilikle çağırmış diğer şehrin büyüklerini. Kral diğer şehrin kralın yemeğine zehir koyup kralın ölümüne sebep olacaktı. Ölen kralın ardından da diğer şehri de kendi yönetimine katacaktı. Kralın bu düşünceleri bir şekilde halkın kulağına gitmiş. Kralı sevmeyen ve yönetiminden şikâyetçi olan halk için bu muhteşem bir habermiş. Halktan en hızlı olan kişi yani Cesur Kaplan'ı

komşu şehre haber vermesi için göndermişler. Bu işlemler Tilki'nin kulağına gitmesin diye büyük bir titizlikle yürütülmüş. Cesur Kaplan gidip Tilki'nin planını komşu şehrin Baykuş Kralı'na anlatmış. Bunu duyan Baykuş Kral çok sinirlenmiş ve Tilki'nin bu planında okların Tilki'ye dönmesi için kendi bir plan yapmış.

Zaman gelmiş geçmiş ve yemek günü gelmiş. Tilki, yüzünde sahte gülümsemelerle Baykuş Kral'ı karşılamış. Baykuş Kral da aynı yapmacık gülümsemelerle karşılık vermiş Tilki Kral'a. Biraz muhabbetin ardından yemeğe geçmişler. Baykuş Kral, her ne kadar kendine zarar gelmeyeceğinden emin olsa da içinde Tilki'nin durumu anlamasından korkmaktan kaynaklı bir gerginlik varmış. Yemekler gelmiş, ikisi de yemeğe başlamış. Baykuş Kral daha önceden Cesur Kaplan'ın, Tilki Kralın aşçısıyla konuştuğunu bildiğinden sakinlikle yemeğini yemeye başlamış. Yemekler yenirken dışardan kavga sesi gibi sesler gelmeye başlamış. Tilki Kral, sinirle masadan kalkıp ne olduğuna bakmaya gitmiş. Fırsat bu fırsat diyen Baykuş Kral gelirken yanında getirdiği zehri Tilki Kral'ın yemeğine koymuş. Tilki çok geçmeden masaya geri gelmiş. Baykuş Kral sormuş: “ O sesler de neyin nesiymiş. Sizin gibi uyum içinde olan bir şehirde kavga beklenmeyen bir şey.” demiş. Bunun üzerine Tilki Kral: “ Küçük çocuklar. Bilirsiniz en ufak şeyde bağırış

yaparlar. Kendi aralarında ufak bir tartışmaya girmişler.” demiş. Baykuş, onaylayan sesler çıkartmış ve yemeğe devam etmişler. Kısa bir zaman içinde Tilkiyi bir karın ağrısı tutmuş. Bunu fark eden Baykuş Kral: “ İyi misin Tilki Kral. Betin benzin attı. Kireç gibi oldun. Neyin var?” diye sormuş. Bunun üzerine Tilki: “Karnım... karnım ağrımaya başladı birden.” demesine kalmadan gözleri kapanmış ve sonsuz bir yolculuğa çıkmış. Baykuş Kral zafer kahkahası atıp halka bu mutlu haberi halka duyurmuş.

Yapacağımız kötülükler de her zaman dönüp dolaşır bizi bulur..!

Belinay AYDOĞDU

Fare ile Tilki

Tilkinin fare ile uğraşası tutmuş bir gün. Çünkü fare diğer hayvanlar arasındaki en zararsız ve güçsüz olanmış. Bu yüzden tilki fareyi inine davet etmiş. Fare tilkinin kendisini inine gelmesini istediğini duyunca çok korkmuş çünkü kurnaz tilkinin Aslan Kral dışında hiçbir hayvandan korkmadığını biliyormuş.

Fare, umutsuz bir şekilde gelmiş Aslan Kral'ın ininin önüne sonra başlamış konuşmaya,

-Efendim lütfen bana tilkiyi korkutmam için yardım edin.

Bu isteğin üzerine Aslan Kral tilki hakkında çok şikâyet olduğunu ve fareye yardım edeceğini söylemiş. Aslan Kral ile fare, tutmuş tilkinin yolunu. İninin önüne geldiklerinde ise aslan kral fareye,

-Ben geride bekleyeceğim, tam sen konuşurken ben konuşacağım ve senden zor istekler istediğinde ben yapacağım. Sen şimdi git ve olayları akışına bırak, demiş.

Aslan Krala güvenen fare, gitmiş tilkinin yanına; tilki selam vermiş. Fare, tam selam verirken bir gürlleme duymuş; tilki, bu sesin fareden geldiğine inanmamış daha doğrusu inanmak istememiş çünkü bu ses o kadar kalınmış ki o kadar aciz bir canlı olan fareden çıkmasını imkânsız olduğunu düşünmüştü.

Sonra fareden Őu ağacın arkasındaki odunları getirmesini istemiş fakat fare ise getirmesini istediği odunların 5 katı odunu getirmiş. Bunu gören tilki,

-Seni gidi aciz yaratık nasıl benden daha güçlü olabilirsin seni yok edeceğim, demiş kızgınlıkla. Bunun üzerine fare,

-Sıkıyorsa dene, demiş.

Tilki tam farenin üstüne atlayacak iken Aslan Kral belirmiş ve tilkiye bir pençe atıp,

-Ormanımdan defol seni gidi egoist, kötü kalpli tilki, demiş.

Bunun üzerine tilki ormandan gitmiş ve tüm hayvanlar huzura kavuşmuş.

Fatih Mert ACAR

Fare ile Zürafa

Günlerden bir gün minik bir fare kaybolmuş. Ben ne günah işledim de buralara düştüm, derken az kalsın zürafanın altında eziliveriyormuş son anda fark edip:

–Ahh dikkat etsene zürafa, demiş. Zürafa:

–Ufacık bir şeydin, göremedim, benim suçum ne? Hem senin gibi bir farenin burada ne işi var, demiş. Fare:

–Ben uyuyordum bir de baktım buradayım, demiş zürafaya. Zürafa:

–Tamam, sen benim üstüme çık; seni daha güvenli ezilmeyeceğin bir yere götüreyim, demiş. Fare:

–Tamam, ama sakın sarsılma. 10 metreden yere düşmek istemiyorum, demiş. Zürafa:

–Tamam, tamam mızımızlanma; sana iyilik de yaramıyor, demiş. Uzun bir yoldan sonra zürafa fareyi evine götürmüş. Fare şaşkınlıktan:

–Sen benim evimi nereden biliyorsun ey zürafa, demiş.

Zürafa:

–Senin minik ayak izlerini takip ettim. Şansıma buraya çıktık, şanslısın evine geldik, demiş. Fare:

–Sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Sana bir iyiliğim dokunur mu, diye sormuş zürafaya. Zürafa:

–Evet, bir daha yatağından kalkıp bizim oralara kadar gelme. Allah korusun eziliverirsin, demiş. Fare:

–Tamam ama ara sıra ziyaretine gelirim, demiş zürafaya.

Biraz sohbet edip gülüştükten sonra birbirlerine veda edip yuvalarına gitmişler.

Fuat Efe YAZICI

Hayal Dünyası

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde kalabalık bir şehirde anne ve babasıyla yaşayan Aylin adında bir kız varmış. Aylin, anasının giden küçük bir kızmış orada çok sevdiği arkadaşları, öğretmenleri ve en değerlisi hayal dünyasını süsleyen kocaman fikirler varmış. Aylin, sürekli okula gitmek için sabırsızlanır fakat ailesi bunun sebebini bir türlü anlayamazmış.

Aylin, bir gün yine sabırsızlıkla okula gitmeye hazırlandığı bir günde öğreneceklerinden habersizmiş. Kısa süreliğine okulların kapandığı haberi her yeri sarmış. Bunun üzerine Aylin`in annesi hemen yazlık evlerine gitmeye karar vermiş. Bu fikri Aylin sevse de okulunu şimdiden özlemiş. Kısa zaman içinde eşyalarını hazırlamışlar ve yola çıkmışlar. Yolda Aylin her ne kadar mutsuz da olsa arabadan indiklerinde heyecanla evlerinin bahçesine koşmuş. Gerçi gece vardıkları için etrafın çok aydınlık olduğu da söylenemezmiş. Eve girer girmez yorgunluktan hepsi hemen uyumuş.

Ertesi gün, havanın soğukluğuna rağmen Aylin ve annesi yürüyüşe çıkmışlar dönüşte de fırından taptaze ekmekler ve tabii, Aylin için de o çok sevdiği açmalardan almışlar. Eve dönüp bir güzel kahvaltılarını yapmışlar. Ardından Aylin hemen

oyuna dalmış, kafasında kurduğu o küçücük dünyaya aslında neler sığdırmış: dans eden dinazorlar, kayan filler, uçan köpekler konuşan hayvanlar... En değerlisi hepsi mutlu ve hâllerinden oldukça memnunmuş. Aslında okula gidip hayal dünyasında kalma isteği bu yüzdenmiş. Hayalleri birbirinden güzelken hayat her zaman bu kadar kusursuz ve eğlenceli değilmiş. Ama tabii, en sonunda yine o güzel adaletli her zaman mutlu olduğu dünyadan çıkmak zorunda kalmış. Çünkü annesinin "Yemek hazır." sözleriyle irkilmış ve ellerini yıkayıp yemeğe geçmiş. Yemekte annesi yine onun en sevdiği yemeği yapmış. Afiyetle yerken babası gününün nasıl geçtiğini sormuş, o da olanları olduğu gibi anlatmış. Aslında tam da anlatamamış çünkü bütün dünyasını babasına anlatmak oldukça zormuş. Akıllı bir kız olan Aylin bunu denememiş bile.

Yemeğini afiyetle yiyen Aylin annesine teşekkür ederek masadan ayrılmış. Yukarı odasına yani hayallerine koşmuş. Fakat bu seferki kısa sürmüştü çünkü annesi birkaç saat sonra uyku saatinin geldiğini söylemiş aslında onun dünyasında herkes istediği zaman uyuyor ama burada her şeyin saati var tabii. Aylin üstelemeyip üstünü değiştirmiş, dişleri fırçalamış anne ve babasına iyi geceler öpücüğü verdikten sonra usulca yatağına girip tatlı rüyalar görmeye başlamış. Ertesi sabah enerjik bir şekilde uyanmış ve üstünü değiştirip hemen aşağıya

inmiş; karnı iyice acıkmuş olan Aylin, annesinin ve babasının hazırladığı o müthiş kokulu kahvaltısını yapmaya başlamış. Herkes sakince kahvaltısını yaparken birden kapı çalmış. Kapıyı açan babası, karşısında Aylin yaşlarında üç çocuk görmüş. Çocuklar heyecanla dün geldiklerini gördüklerini söyleyip Aylin 'le tanışmak istemişler. Aylin, bu teklife evet demek için kendini zor tutuyormuş fakat annesinin konuşmamasına rağmen gözlerinden anlaşıldığı kadarıyla önce kahvaltısını bitirmesi gerektiği anlaşılmıştı. Oysaki kendi hayal dünyasında böyle değildi, herkes istediği zaman eğlenmekte özgürdü.

Aylin, hızla kahvaltısını bitirip onu çağıran arkadaş grubunun yanına gitti. Onlar oynanacak oyunu çoktan bulmuşlardı. Aylin saklambaç oynamayı sevmiyordu fakat gerçekte yapması gereken o grubu kaybetmemek için onu oynamasıydı.

İşte, yine bunun gibi bir sürü kuralın ve her zaman mutlu olup her istediğimizde eğlenemeyeceğimiz kuralların içinde yaşamak zorundayız. Oysa kurulan hayal dünyalarında...

Begüm OK

Arkadaş Canlısı Tilki

Bir gün tilki, ormanda her gün olduğu gibi dolaşıyormuş. Onu tanıyanlar varmış ama çok da isminin bilindiği söylenemezmiş. Tilkinin bir arkadaşı varmış kurbağa. Kurbağayla çok fazla yakın değıllermiş fakat son zamanlarda sürekli beraber dolaşmaya başlamışlar.

Kurbağa yemek yapma kursuna gidiyormuş ve orda yeni arkadaşlar edinmiş. Tilkiyi bu arkadaşlarla tanıştırmannın iyi bir fikir olduğunu düşünmüş. Sonra kurbağa, tilkiyi ceylanla tanıştırmış. Ceylanla kurbağa yeni tanışıyorlarmış fakat çok hızlı yakın olmuşlar. Tilki ve kurbağa da iyi anlaşacak gibi duruyorlarmış.

Aylar geçmiş ve bu arkadaşlıklar güçlenmiş. Birbirlerinin en yakın arkadaşları olmuşlar. Her şeyi beraber yapıyorlarmış, birlikte çok fazla eğleniyorlarmış. Birbirlerini gerçekten seviyorlarmış. Fakat bir gün kurbağa ve ceylan tartışmaya başlamış. Tartışmanın konusu gerçekten önemsizmiş aslında sadece o ikisi bunun farkında değıllermiş. Sonra ne yazık ki kurbağa ve ceylan küsmüşler ve bir daha asla konuşmama kararı almışlar. Ceylan gerçekten çok üzgünmüş, en yakın arkadaşını tamamen kaybetmiş. Tilki ise bu durumda çok arada kalmış çünkü ceylan en yakın arkadaşlarından

biriymiş fakat kurbağa onları tanıştırmış ve kurbağa ikisinin arkadaş kalmasını istemiyormuş. Tilki bu durumda ne olacağını görmek istemiş yani akışına bırakmış.

Bir gün tilki ve ceylan beraber dolaşırlarken kurbağa onları görmüş ve çok üzülüp aynı zamanda sinirlenmiş. Kurbağa tilkiye bir süre küsme kararı almış ve gerçekten de yapmış. Tilki onunla konuşunca cevap vermiyor, evine gelse bile kapıyı açmıyormuş. Tilki, bu durumda ceylanla ile konuşmak yerine direkt ceylanla olan iletişimini kesmiş. Yani, gerçekten kesmiş. Ceylanla konuşmuyor, dolaşmıyor, onu yolda görünce selam bile vermiyormuş. Ceylan buna gerçekten çok üzülmüş çünkü tilkiyi gerçekten en yakın arkadaşı olarak görüyormuş. Fakat aynı zamanda tilkiye bir o kadar da sinirliymiş. Bir süre sonra üzülmeyi bırakıp yeni arkadaşlar edinmiş ama tilkiye hala kızgınmış.

Aylar geçmiş, tilki ve kurbağa hâlâ en yakın arkadaşlarmış fakat ceylanla hiç konuşmamışlar bambaşka hayatları varmış artık. Çok uzun zaman geçtikten sonra tilki ve kurbağa ceylanla tekrar konuşmak istemişler fakat bu sefer ceylan istememiş. Ceylan önceden de onlara hiçbir şey yapmamış sinirlenmekte haklıymış ve böylece yıllar süren arkadaşlık son bulmuş.

İrem ARABACI

Duygu Hırsızı Adam

Bir zamanlar bir adam varmış. Bu adamın duyguları yokmuş. Ama bundan şikâyetçide değilmiş, ta ki evinin karşısına bir aile taşınana kadar. Bu aile çok mutluymuş bir gün içinde adamın bilmediği kadar duygu değişimi yaşıyorlarmış. Adam ilk günlerde buna pek aldırmamış ama günler geçtikçe içten içe o aileyi kıskanmaya başlamış. Kendi kendine, "Benim niye duygularım yok ki?" diye düşünmeye başlamış. Bu düşünceler o kadar fazlalaşmış ki artık adam hâlimden memnun olmamaya başlamış.

Ailenin en fazla duyguya sahip olan kişisi, beş yaşında ki küçük kızmış. Adam artık kararını vermiş gizlice ailenin evine girip kızın duygularını alacaktı. Gece olmuş ve adam ailenin evine gizlice girmiş, kızın odasına girmiş ve kızın bütün duygularını emmiş. Sonra hemen evine gidip yatmış. Sabah olduğunda adam yatağından mutlu bir şekilde çıkmış ve o gün gördüğü herkese neşeyle selam vermiş. İnsanlar çok şaşırılmış ama bunu adama söylenmeye çekinmişler. Adam, yolda mutlu bir şekilde yürürken bir cenaze görmüş herkes çok üzgün ve mutsuzmuş. Adam da üzölmek istemiş ama yapamadığını fark etmiş ve o sırada anlamış, küçük kız çok küçük olduğu için daha mutsuzluğun ne demek olduğunu bilmiyormuş ve bu yüzden

adam sadece mutluluk duygusunu alabilmiş ve o sırada aklına bir fikir gelmiş ve kendi kendine, “Mutsuzluk duygusuna da ihtiyacım var.” demiş ve bu yüzden köyüm en aksi ve mutsuz insanına gitmiş. İlk olarak adamın evine girmiş ve adam uykusundayken olumsuz duyguların hepsini emmiş. Sonra evine gitmiş ve uykusunda olumsuz şeyler görmüş.

Sabah kalktığında yine mutlu bir şekilde uyanmış ve kahvaltısını etmiş. Dışarı çıkacakken evinin karşısında oturan aileyi görmüş, duygusunu aldığı küçük kız dümdüz bir şekilde oturuyormuş ve annesiyle babası kızlarına bakarak ağlıyormuş sırada adam çok üzülmüş ve şunu fark etmiş: Mutsuzluk hiç de güzel bir duygu değilmiş. Ama yapacak bir şey yokmuş adam kıza duygusunu geri veremezmiş çünkü mutluluk duygusunu çok sevmiş. Evinden hızlıca çıkmış ve kendine yeni duygular aramış. Saat geç olmaya başlamış ve adam yeni duygu bulamadığı için çok üzgünmüş, o sırada karşıda iki çocuğun kavga ettiğini görmüş, ikisi de çok öfkeliymiş. Adam sevinçle gülümsemiş, evet yeni bir duygusu daha olacaktı. Gece olunca hemen çocuklardan birinin öfke duygusunu almış ve mutlu bir şekilde eve gitmiş.

Sabah olunca hemen kalkmış ve duygu aramaya çıkmış, etrafına baktığında hiçbir duygu görmüyormuş buna biraz üzülmüş ama ilerde ağlayan bir kadın görmüş. Hemen onun

yanına gitmiş ona ne olduğunu sorduğunda kadın ona:
“Arkadaşımdan izinsiz bir şey aldım ve o eşyayı kaybettim.”
 demiş ve adam mutlu olmuş, yeni bir duygu daha bulmuş,
 hemen gece olunca kadının evine girerek suçluluk duygusunu
 almış ve evine gidip yatmış.

Sabah olunca hiç beklemediği bir duyguyla karşılaşmış,
 suçluluk duygusu mutsuzluktan bile kötüymiş. Adam bu güne
 kadar aldığı bütün duyguları düşünmüş ve iyice suçluluk
 duymuş ve ne yapacağını bilememiş tek çare insanlara
 duygularını geri vermekmiş. İlk olarak küçük kızın evine gitmiş
 ve ondan özür dileyerek mutluluk duygusunu geri vermiş. Küçük
 kız: “Herkesin içinde mutluluk duygusu vardır, sadece bazıları
 bunu bilmez.” demiş. Adam, kızın yüzüne boş boş bakmış; sonra
 içinden gülmek gelmiş. Adam anlamış, demek böyle oluyormuş.
 Duygular kendi içinde zaten varmış.

Adam, mutlu bir şekilde kızın evinden ayrılmış ve
 duyguların sahiplerine duygularını geri vermiş. Artık herkes
 mutluymuş. Adam, rahatlamış bir şekilde evine gitmiş ve
 bundan sonra bütün duygularla yaşamış.

Meryem Mualla ÖZTÜRK

Bilgi Zaman

Ormanda normal bir günmüş. Kanguru her zamanki gibi bilgisayarında çok zaman geçiriyormuş. Saatler boyunca başında otursa da doymazmış. Bir gün arkadaşları goril ve kaplumbağa evlerinin önüne gelmiş. Kulağına şu sesler gelmiş: “Çıktık dışarı, arkadaşlar çağırdı Toplandık, oynadık, eğlenceye doymadık.” Pencereden dışarı bakan kanguru onları resmen umursamış. Bunu gören arkadaşları annesi ceylana seslenmiş. Annesi, goril ve kaplumbağayı içeri davet etmiş fakat onlar kibarca reddetmişler. Bir yere gideceklerini söyleyip aceleleri olduğunu söylemişler, ardından da hızlıca evin önünden ayrılmışlar.

Ceylan, üst kata çıkıp kangurunun yanına gelmiş: “Arkadaşların seni çağırdı, onları duymadın mı?” demiş. Kanguru: “Bugün çok yorgunum anne, izin ver de oyunuma bakayım. Zaten sabah sadece ders çalıştım, biliyorsun.” demiş. “Biliyorum ama her gün böyle olmaz, kim bir günde 5 saatini bilgisayar oyunlarına ayırır ki? Artık biraz da olsa aramıza katılman lazım.” demiş annesi de. Kanguru, annesi dışarı çıkarken bile ekrandan başını kaldırmamış.

Akşam olmuş. Gorilin ve kaplumbağanın anneleri ile birlikte kangurulara misafirliğe gelmiş. Goril ve kaplumbağa hemen arkadaşlarının yanına gitmişler ve heyecanlı şekilde konuşmaya başlamışlar: “Kanguru, keşke bizimle gelseydin. Ormana eğlence parkı gelmişti, en ünlülerinden. Yanımızda yeterince bilet vardı fakat gelmek istemedin, bilgisayarınla meşguldün. Yazık oldu, umarım bir sonrakine bize katılırsın.” demişler.

Kanguru, o anda en sevdiği şeylerden birini kaçırdığını fark etmiş. Dönüp gün içinde yaptıklarına bakınca zamanını nasıl boşa harcadığını anlamış. Kendi kendine söz vermiş, artık bilgisayarla çok zaman geçirmeyecekti.

Zamanı elde etmek kolaydır, zamanı nasıl değerlendirdiğin önemlidir.

Oğuz Kerem BOZKURT

Tilki ile Koyun

Günlerden bir gün köyün birinde bir koyun yaşarmış. Bu koyun çok cana yakın ve yardımsevermiş.

Bir gün koyunların sahibi koyunlarını otlatmaya çıkarmış ama dönerken bizim koyun sürüden yanlışlıkla ayrılmış ve birden kayboluvermiş. Koyun sahibinin evini bulayım derken bir ormanın içine dalarak iyice derinliklere inmiş ve daha da kaybolmuş. Koyun dur orası dur burası derken bir tilki görmüş. İçinden, kesin burada öleceğim; bu tilki beni çiğ çiğ yiyecek, derken tilkinin çok ağır bir yara aldığını fark etmiş. Bizim koyun durur mu yardımseverliği tutmuş bir şekilde tilkinin yanına gitmiş. Koyun:

–Hayrola tilki kardeş neyin var, demiş. Tilki:

–Görmüyor musun hâlimi git başımdan bir de seninle uğraşamam, demiş. Koyun:

–İstersen sana yardım edebilirim, demiş tilkiye.

Tilki bu durumdan çok memnun bir şekilde gözükererek:

–Bunu yapabilir misin, demiş

Koyun, evet dercesine başını sallayarak tilkiye olduğu yerde kalmasını söylemiş. Koyun, başlamış tilki için gerekli malzemeleri aramaya. Aradan bir saat geçtikten sonra tilkinin yanına gelmiş koyun. Tilki sakince durarak koyunun kendisini

iyileştirmesini bekliyormuş. Koyun işini halledince tilki kendisini daha iyi hissetmiş. Koyun yine yoluna koyulunca tilki demiş ki:

–Hop koyun kardeş nereye? Koyun:

–Evimin yolunu kaybettim de evimi arıyorum, demiş.

Tilki üzüntülü şekilde bakarak:

–Sen bana o kadar yardım ettin. Haydi bakalım, biz de senin işini görelim, demiş.

Tilki uzun süredir bu ormanın içinde olduğu için avucunun içi gibi bilirmiş. İlk başta ormandan çıkmışlar, ardından beraber koyunun evini aramaya koyulmuşlar. Birkaç saat geçtikten sonra koyunun evini bulmuşlar. Koyun minnet duyar bir şekilde bakarak:

–Sağ olasin tilki kardeş, sen olmasan hâlim yamandı sayende buldum, diyerek tekrar tekrar teşekkür etmiş. Tilki:

–Lafi mı olur canım, sen beni orada iyileştirecektin de ben seni yalnız mı bırakacaktım, ne demişler iyilik eden iyilik bulur.

Daha sonra birbirlerine veda edip ömürleri boyunca birbirilerini unutmayacaklarına ve hep arkadaş kalacaklarına söz vermişler ve koyun evine, tilki ise ormanına dönmüş.

Taha Ege ŞEN

